

OHNIVÝ KVĚT

~ SEAFIRE 1 ~

NATALIE C. PARKER

OHNIVÝ
KVĚT

OHNIVÝ KVĚT

NATALIE C. PARKER

#BSKLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

alloy**entertainment**

Copyright © 2018 by Alloy Entertainment a Natalie C. Parker

Translation © 2019 Alžběta Franková a Jana Hlávková

Cover art by Cliff Nielsen

Czech edition © 2020 Nakladatelství Slovart

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Všechny postavy, místa a události v této knize smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, stejně jako se společnostmi, podniky, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Z anglického originálu *Seafire: Steel Tide* vydaného v roce 2018 nakladatelstvím Razonbill (An Imprint of Penguin Random House LLC), 1325 Avenue of the Americas, New York, NY 10019

přeložily Alžběta Franková a Jana Hlávková

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze

v edici #BOOKLAB v roce 2020

Editorka Marie Iljašenko

Redakce a korektury Jiří Kettner

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

Cena na obálce je doporučením pro koncové prodejce

ISBN 978-80-7529-807-2

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

*Sestry se hašteří,
bojují jedna za druhou
a vždycky stojí při sobě.
Ještě že mám takovou sestru, jako jsi ty, Rosie.*

PŘEDTÍM

Kaledonie se opřela o zábradlí na přídi Přízraku a zahlédla se do černé vody pod sebou. V noci hladina oceánu neskýtala nic než odraz temného nebe nad ní a příslib studeného hrobu tam dole.

Vedle Kaledonie se s puškou na kolenou a očima upřenýma na moře krčila Rhona, její matka. „Naše cesta je plná překážek. Vidíš je?“ zeptala se dcery.

Kaledonie se zadívala na vodní víry, pohledem zapátrala po nezvyklém tvaru vln nebo jiné známce toho, že se pod hladinou ukrývají skály či potopené lodě. Rhona si jich sice vždycky všimla jako první, její dcera se ale učila rychle.

„Skály,“ prohlásila, a aniž čekala na svolení, otočila se k otci stojícímu na kapitánském můstku. „Tři stupně na levobok!“

Loď se stočila na jih, pryč od špičatého nebezpečí. Po obou stranách se začaly vynořovat obrysy dobře známých ostrůvků. Vody Kostěné tlamy, uskupení ostrovů a skalních výčnělků nabízející chabé útočiště všem, kdo se do nich odvážili. Ve dne byly zrádné, v noci se jimi téměř nedalo proplout – pokud jste ovšem nebyli Rhona Styx, matka Kaledonie, kapitánka Přízraku. Pod jejím velením plula loď hladce jako za bezvětří na otevřeném moři.

Rhona však své dceři ráda připomínala, že kdysi se schovávat nemuseli. Když byla malá ona, v plavbě z končin studených proudů na severu přes strmé Skalnaté ostrovy až do Kostěné tlamy jí nebránilo nic než sem tam nějaká bouře. Pak ale začal muž jménem Aric Athair sestavovat flotilu obrněných lodí vyzbrojených k plenění a zabíjení. Nikdo si ničeho nevšiml, dokud nebylo příliš pozdě: flotila jeho Střel tehdy už stihla zatarasit jedinou cestu z těchto rozsáhlých vod. Sítí neprošlo nic a nikdo, ani dovnitř, ani ven. A všichni, kdo zůstali uvnitř, pocítili tvrdou ruku Aricovy tyranie.

Po všech těch letech na útěku před Aricem Athairem a jeho Střelami, po letech, kdy se jim neustále jen ztenčovaly zásoby jídla, Rhona konečně rozhodla, že je načase prorazit Sítí na druhou stranu. Celé měsíce z dálky pozorovali nepřátelské lodě a hledali tu nejlepší trasu. Nakonec zvolili vody v okolí výběžku Kostěné tlamy, kam se nerady vydávaly i samotné Střely. S Přízrakem jimi proplout dokážou, nejdřív ale bude potřeba obstarat si na tu cestu do neznáma dostatek jídla: ovoce, ořechy a snad i maso, když se poštestí.

Dnes v noci naberou zásoby. A zítra v noci se dají na útěk úplně naposledy.

„Připravte se s bráškou na obhlídku pobřeží,“ nakázala dceři Rhona a vlasy jí zavlály ve větru.

Páteří Kaledonii projelo mravenčení. Narovнала se. Už od svých šesti let usilovala o to, aby tyto pochůzky na pevnině dostala na starost právě ona. Loni matka konečně povolila a tuto povinnost jí svěřila. Kaledonie si matčiny důvěry vážila, věděla ale, že její mladší bratříček dlouhé noční plavby na břeh nesnáší. Celou dobu by se třásl strachy, že je tak daleko od bezpečí lodi.

„Radši bych s sebou vzala Pisces.“ Kaledonie se postavila na nohy a pustila se za matkou. „Jsme tým. A Donnally je na obhlídky ještě malej. Vždyť je mu teprve dvanáct.“

Rhona propukla v chraplavý chechot: „To z tebe mluví vlastní letitá zkušenost?“

Kaledonie si vybavila, jak Donnally pevně tiskne rty, aby matku nezklamal, v očích však má strach. „Přesně tak.“

„Kalo, víš přece, že se od tebe bratr potřebuje učit,“ povzdychla si Rhona, ale dál se nehádala.

Minuly lodní můstek a jedna po druhé se sklouzly po schůdcích do podpalubí. Na lodi se lehce vyznaly i v černočerné noční tmě. Přízrak se stal útočištěm všem rodinám, které se pokoušely uniknout z dosahu Aricovy krutovlády. Čím víc jich bylo, tím různorodější potřeby bylo potřeba naplňovat, a tak se každý lodní kout postupně proměňoval: stěžně nenesly jenom plachty, ale i šňůry na prádlo, z lodní kuchyně byla přes den jídelna a v noci kajuta, palubu pokrývaly záhonky a mezi nimi i dvě ohrádky s kozami. I v tuhle noční hodinu bylo na palubě snad tucet mužů a žen, větší část posádky však spala v maličkých kajutách v podpalubí. Na přídi, na zádi i ve strážním koši byly rozmístěné hlídky, ačkoli v noci ve vodách Kostěné tlamy ještě nikdy na žádnou z Aricových lodí nenarazili. Střely sice byly neohrožené a proradné, postrádaly však Rhonin námořnický um.

Kaledonie zahlédla bratra, jak se choulí za jednou ze čtyř hranatých patek stožárů tvořících páteř lodi. Jako šedivý mrak ho zakrýval obrovský kabát. Měl tmavé vlasy po tátovi a světlou pleť po mámě. Zdvižená špička nosu dodávala jeho tváři výraz neustálého překvapení.

Zpod kudrlin mu vykukovalo tetování hrotu šípů, zpola vybarvené černým inkoustem. Stejně zdobilo i Kaledoniin

spánek. Na Přízraku bylo zvykem, že se rodiny označovaly jedinečnými symboly, aby se v případě, že jejich děti náhodou unesou Aricovy Střely, mohly zase jednou shledat.

„Vezmu ho s sebou příště.“ Pocit viny se Kaledonii zakousl zezadu do krku. Matka měla pravdu. Na realitu bratříčka připraví jedině to, že ji sám prožije – jenže na to se o něj až příliš bála. A tatáž obava se skrývala i v matčiných něžně přimhouřených očích.

„Donnally!“ houkla na něj. „Napni zrak, synku!“

Chlapec sebou trhl a rychle se vyškrábal na nohy a až pak si všiml matky se sestrou. Neochotně se k nim přišoural, tmavé vlasy mu padaly do očí. Nasadil nacvičený výraz a zeptal se: „Jde se na obhlídku?“ Jenže napětí v hlase ho stejně prozradilo.

„Přesně tak, ale ty zůstaneš tady. Kala s sebou vezme Pi a ty půjdeš s Arésem na hlídku. Je to jasné?“ ukázala Rhona směrem k palubě a strážnímu koši.

Donnally dychtivě přikývl. „Jasné,“ usmál se na sestru vděčně.

Matka dceru objala a políbila ji na temeno. „Hlavně splň úkol.“

„A v pořádku se vrať,“ dokončila za ni Kaledonie pokyn.

Než zakotvili poblíž ostrova, kterému říkali Klenot, byly Kaledonie s Pisces připraveny vyrazit. Vlezly do pramice připoutané k trupu Přízraku a spustily se s ní na mořskou hladinu jako už tolikrát předtím.

Svižnými záběry vesel se z Přízraku za chvíli dopravily až ke břehu ostrova. Pisces v poslední době vyrostla o několik centimetrů, přerostla svého mladšího bratra Arése a hluboko pod sebou nechala i Kaledonii. Vypadalo to, že teď už se ničeho nebojí. Ramena měla široká a silná, kůže v teplém

odstínu světle hnědé a vlasy spletené do čtyř dlouhých copů. Při veslování jí oči svítily nadšením. Hleděla před sebe na ostrov plný skrytých bohatství, zatímco Kaledonie upírala zrak na temný oceán za nimi.

„Je tu moc velké ticho. Nemám z toho dobrý pocit,“ řekla Kaledonie.

Pisces se zhluboka nadechla a obdařila kamarádku pohotovým úsměvem: „Je tu klid. Jako kdybychom byly tak hluboko pod vodou, že už ani nedohlédnem na hladinu.“

„Myslíš, jako když se člověk topí? Takhle si klid představuješ asi jenom ty.“

Pisces se radši jen tiše zasmála. Nechtěla Kaledonii znovu rozrušit.

Loďku uvázaly ve vysoké trávě v jedné dobře kryté zátocce. Rozdělily se, aby měly rychleji hotovo. Sejdou se tu, až naplní všechny pytle.

Cestička vyšlapaná při pobřeží byla úzká, oceán temný jako noční obloha, mořská hladina bez jediné vlnky. Kaledonie procházela kolem stromů vyrůstajících ze skal a do pytlů na svých ramenou cpala spadané ovoce. Kokosů, banánů a chlebovníků tu bylo všude tolik, že si mohla dovolit být vybíravá. Nikdo z nich nevěděl, co je čeká za Sítí, zda poplují jen několik dní, nebo spíš několik měsíců. Tradovalo se, že za Sítí se rozprostírá volné moře a v něm plno svobodných měst a dětí, které nikdo neunáší z domova, aby sloužily proradnému tyranovi. Takový svět si Kaledonie nedokázala pořádně představit.

Byl odliv, vlny se líně valily ke břehu, bublaly, syčely a hned zas ustupovaly. Když se stáhly, v mokřím písku se objevily trpytivé perleťové ulity koryšů a slizké hřbety vyplavených medúz. Z hustého lesa se ozývalo cvrkání hmyzu

a kvákání stromových žab. Snad se jí tentokrát podaří i něco ulovit.

Vtom se za ní ozvaly chvatné, těžké kroky.

Kaledonii klopýtlo srdce, prsty rychle sevřela popruhy plátěného pytle a instinktivně se schovala za stěnu z vinné révy. Na míle daleko přece neviděli žádnou další loď. Určitě to byla jen Pisces. Kdo jiný?

Zvuk kroků ale nevyvolával představu běžící Pisces s jejími dlouhými copy vlajícími ve větru.

Posádka Přízraku měla stanovená jasná pravidla a ta platila vždy a všude. Pravidlo číslo jedna: Nikdo tě nesmí vidět. Kaledonie ztišila dech, změnila postoj a vyvlékla se z popruhů vaku s ovocem. Byla připravená na úprk i na souboj.

Kroky zazněly hlasitěji a zpomalily. Objevila se temná postava: vysoká, svalnatá, mužská. Chlapec naneštěstí neběžel dál, ale zastavil se kousek od jejího úkrytu. Kůži měl opálenou a zpocenou, vestu i pás kalhot mu lemovaly zbraně a náhradní zásobníky. Biceps mu obepínala osamocená jizva a i v okolní tmě ke Kaledonii pronikl její jasně oranžový odstín, způsobený dávkou kalu v jeho krvi. Střela. Jeden z vojáků Arica Athaira.

Do armády Aric verboval malé děti a říši budoval tak, že rozvracel rodiny. Ty, které se jeho vůli podvolit nechtěly, se stejně jako Kaledoniina rodina vydaly na širé moře. Vystavovaly tak ale všechny své členy riziku, že pokud je někdy Střely dopadnou, nikoho neušetří. Ani děti. Pod hrozbou jisté smrti se tak rodiče svých potomků vzdávali téměř ochotně.

Voják nemohl být o moc starší než ona, vypadal tak na sedmnáct, ale jizva na jeho paži prozrazovala, že už pro Arica někoho zabil.

Cítila sůl v jeho potu, ostrý pach střelného prachu, a ještě něco neurčitě sladkého. Otrásla se.

Nepodíval se na ni, nejspíš ani netušil, že tu není sám. Pomaličku vytáhla z pouzdra pistoli, zatímco on se sehnul, a stejně jako před chvílí i ona, dal se do sběru ovoce.

Nikdy žádnou Střelu neviděla takhle zblízka – rodičům se zatím dařilo držet Přízrak od Aricovy flotily tak daleko, jak to jen šlo. Za ty roky ujeli bezpočtu nepřátelských lodí, k posádce přibrali spousty rodin z cizích plavidel a odlehých osad a nikdy je nikdo nechytil.

Pravidlo číslo dvě: Ze všeho nejdřív vystřel.

Pistoli držela v ruce, prst na spoušti. Když se chlapec otočil zády a přidřepł si ke spadlému kokosu, získala nad ním náhle převahu. Stačilo jen jedinkrát vystřelit.

Namířila na něj pistoli a tiše vykročila z úkrytu.

Voják ztuhl, upustil ořech a zvedl ruce nad hlavu. „Ať jsi, kdo jsi, dostals mě,“ řekl.

Kaledonie jeho poznámku v tichosti přešla. Z pomyšlení, že by stiskla spoušť, se jí stahovalo hrdlo.

„Bude mi k něčemu, když tě poprosím, abys nestřílel?“ zkusil to chlapec s pohledem upřeným před sebe, na tmavý oceán. „Když budu žádonit o milost?“

„Milost ti prokážu tím, že tě zabiju,“ odvětila.

„Možná,“ připustil a hlas měl náhle lítostivý, odevzdavný. „Jestli mám vážně umřít, můžu aspoň vidět, čí rukou to bude?“

Kaledonii se zrychlil tep. Na tohle neměla čas. Kde byla jedna Střela, číhaly poblíž tucty dalších. Musela rychle najít Pisces a vrátit se na loď. A to hned. *Střílej*, ozval se jí v hlavě matčin hlas, jenže zrovna tímhle pravidlem se Kaledonie ještě nikdy předtím doopravdy řídit nemusela.

Chlapec vycítil její zaváhání a na kolenou se otočil čelem k ní. Ruce nechal i nadále ve vzduchu, teď ji však mohl pozorovat.

Kaledonie se polekala a bezděčně ucouvla. „Ještě jednou se pohneš, a střelím.“ Zbraň mu namířila na čelo.

Přikývl a oči bledé jako svit hvězdy upřel na nepřátelskou hlaveň. Měl protáhlý obličej s bradou ostřejší než dýka. Na hlavě se mu jako koruna skvěly světlé vlasy, spleené sláným mořským větrem. Jedno ucho mu odstávalo víc než druhé, ale vypadalo to docela roztomile. Všimla si, že ke každému stehnu má připásanou jednu pistoli – nejspíš měl tedy někde schované ještě další dvě. Prozatím měla navrch ona, to se však mohlo velmi rychle změnit.

„Sice umřu, ale aspoň mě zabije moc půvabná dívka.“ klouzal svým pohledem po její tváři.

Kaledonii se do tváří vlilo teplo. „Kde máš posádku? Kde kotvíte?“

„Tam... můžu ti to ukázat?“ Přikývla, a tak namířil prstem směrem, z něhož původně přišel. „Naše loď kotví u severního výběžku ostrova. Přijeli jsme nabrat zásoby.“

„Jen jedna loď?“ ujistila se.

„Jen jedna,“ přisvědčil. „Měli jsme namířeno k Síti, ale pak jsme skončili tady. Dnes je na cesty špatný měsíc.“

Možná si vymýšlel – určitě si vymýšlel –, ale takhle daleko od Holsteru to na druhou stranu mohla být i pravda. S jedinou lodí na opačné straně ostrova by se vypořádat dokázali. Jen by se s Pisces musely urychleně vrátit na palubu.

Ze všeho nejdřív ale bylo potřeba udělat něco s vojákem klečícím před ní.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se ho.

Chlapec se pod tíhou otázky přikrčil. „Co na tom záleží, když mě stejně zabiješ?“

„Nezáleží na tom.“ Položila prst na spoušť a znovu ho tam nechala nečinně ležet.

Rty se mu zkroutily do smutného úsměvu. „Lir. Jmenuju se Lir. A ty jsi asi poslední, komu to říkám.“

Tak mladý, a přitom už připravený umřít. Stačilo ale jeho mládí na to, aby ho ještě šlo zachránit? Děti se prý své síle kalu poddávaly rychle. A závislost pak ze Střel dělala věrné, kruté vojáky. Taky se však říkalo, že setkání s některým z nich nemůže skončit jinak než jedním ze dvou způsobů: zemřete buď vy, nebo on.

Střílej, holčičko moje, buď statečná, zaslechla znovu matčin šepot.

„Já... je mi to líto,“ vyrazila ze sebe, připravená vystřelit. Prsty se jí třásly.

Ztuhlé ruce dál držel ve vzduchu, teď se mu však rozšířily oči. „Prosím,“ změnil tón, „prosím, slituj se. On lítost nezná. Vezmi mě s sebou. Ať už žijete jakkoli, určitě to je lepší než život s Otcem. Prosím, pomoz mi.“

A právě proto znělo druhé pravidlo „ze všeho nejdřív vystřel“, a ne „vystřel co nejdřív“ nebo „vystřel, až se na to budeš cítit“. Jenže ona je nedodržela a najednou před ní už neklečela Střela, ale Lir.

Lir, který zoufale toužil utéct.

Lir, který jí nic neudělal.

Lir, něčí bratr.

Kdyby někde na pláži nějaká jiná dívka mířila pistolí na Donnallyho prosícího o pomoc, přece by po ní Kaledonie chtěla, aby mu pomohla, ne?

„Stoupni si,“ přikázala a zbrání mu namířila na hrud'

Poslechl a výraz v jeho tváři roztál. Kaledonie k němu přistoupila a z pouzder na stehnech, lýtkách a zádech mu vytáhla šest pistolí a dva nože. Takhle zblízka byl ještě výrazněji cítit po střelivu, a navrch po něčem tuze sladkém. Ruce držel pořád nad hlavou, ty její však provázel pohledem a pozorně si všímal každého místa, kde se ho dotkla.

„Prosím,“ zažadonil znovu. „Taková příležitost už se mi nikdy nenaskytne. Pomoz mi.“

Oceán se valil k nim a hned zas pryč, nastával příliv a pohyb vln byl čím dál rychlejší. Rodiny na palubě Přízraku měly vlny odnést daleko od tohoto hrozného světa, který z dětí dělal vojáky a kvůli kterému teď Lir za bezměsíčné noci na prázdné pláži prosil o život. *Mohla* by mu pomoci. A toužila to udělat, jenže by tak porušila úplně všech na matčina pravidla.

Zavrtěla hlavou a ústí hlavně mu přitiskla na prsa.

Spodní ret se mu zoufale roztřásl. „Jak se jmenuješ ty?“

Nebylo to sice žádné tajemství, přesto se zamračila a jméno mu neprozradila.

Jeho úsměv posmutněl. „Tak co kdybych ti říkal Ohnivý kvítku? To mi přijde celkem trefné,“ pozvedl oči k jejím vlasům. Proti své vůli se usmála. K oranžové barvě kvetoucí svízelnice ohnivé sice její zrzavé kadeře přirovnávali i jiní, od něj to však poprvé znělo jako kompliment.

„Říkej mi, jak chceš,“ odvětila. „Svoje jméno ti neprozradím.“

„Nevěříš mi. Proč bys taky měla. Teď ti ale ukážu, proč bys mohla.“

Vsunul ruku pod vestu a Kaledonie pevněji sevřela spoušť. Vytáhl pěstní dýku, kterou při jeho šacování přehlédla. Rukojeť mu přesně pasovala do sevřené dlaně a krátká

černá čepel vyčuhovala mezi ukazovákem a prostředníkem. Kaledonii, stojící jen pár centimetrů od něj, ji podal jílcem napřed.

Popadla ji a zastrčila si ji za opasek. Kovová čepel se na jeho těle zahřála a teď byla teplá na dotek.

„Tak co, Kvítku, pořád mi nevěříš?“

Kaledonie zatoužila po matčině moudrosti a zkušenostech. Rhona by jistě věděla, co si v takové chvíli počít. Dokázala by jednat správně, i kdyby to znamenalo riskovat.

Kaledonie teď ale byla sama.

„Střelám nevěří nikdo,“ zpražila ho. „Ale zkusím ti pomoci.“

„Vezmeš mě na svou loď?“ usmál se Lir posmutněle, jako by už dopředu znal odpověď.

Pravidlo číslo tři: Nikomu nevyzraď, kde kotví tvoje loď.

„Ne,“ odmítla rázně. „Ale ani tě nezastřelím.“

Přikývl a odvalu v jeho tváři zastřelo zklamání. I ve tmě bylo vidět, jak má bradu rozrytou starými jizvami a zamaзанou od hlíny. Oči se mu tlumeně třpytily, rty měl pevně sevřené. Záblesk naděje, který v nich před chvílí zahlédla, vystřídala odevzdanost.

Když pak promluvil, hlas měl dutý: „Tak už radši běž. Vrať se na svou loď a odjeďte odsud. Já se schovám, možná umřu, ale aspoň budu mít kormidlo ve vlastních rukou.“

Vrhla letmý pohled směrem k vodám, kde kotvil Přízrak, a zatoužila, aby Lira mohla jednoduše vzít s sebou.

Ten její pohled sledoval a pak se přímo před jejíma očima proměnil: najednou byl nehybný a chladný jako zbraň, kterou svírala. Zeptal se jí: „Víš, jak se říká téhle měsíční fázi?“

„Dnes v noci přece žádný měsíc není,“ namítla Kaledonie.

„Měsíc v zárodku,“ pokračoval po krátké odmlce. Po předchozí smutné odevzdanosti nebylo nyní v jeho hlase ani stopy. „Značí období rozvoje a nových příležitostí. Příslíb věcí budoucích.“

Dotkl se její tváře a Kaledonie zalapala po dechu. Ruka s pistolí jí poklesla. Prsty jí zajel do vlasů a po pokožce hlavy roznesl lahodné teplo.

„Je to měsíc začátku a konců,“ dodal zlomyslně.

Až příliš pozdě jí došlo, že když přehlédla jednu zbraň, mohla její pozornosti uniknout ještě i jiná.

Chytil ji za vlasy a přes rty mu přelétl hladový úsměv.

A pak se jí do břicha zabořila čepel.

Držel ji v týle a přitahoval si ji k sobě, zatímco se jí z břicha valila horká krev. Podlomila se jí kolena a pistole s žuchnutím dopadla na zem.

„Díky, žes se mnou měla slitování,“ zašeptal a s nečekanou něhou ji položil do písku. Tělo jí spalovala nesnesitelná bolest. „A dík i za tvou loď, Ohnivý kvítku.“

Kaledonie vykřikla; zůstat při vědomí byl těžký boj. Ale jestli ji uslyší, třeba se jim podaří utéct. Tiskla dlaně na ránu, na jazyku cítila hrubá zrnka písku. Bolest si uvědomovala jen nejasně, naprosto ji totiž ovládla panika. Potřebovala vstát, najít Pisces a varovat posádku. Znovu zakřičela.

Rychlé kroky. Teď už věděla, že patří Lirovi, který uhněl zpět k flotile Střel a vstříc její rodině. Zašmátrala v písku po pistoli a pak po něm třikrát vystřelila. Pořád ještě byla tma jako v pytli, přišlo jí však, že ho viděla klopýtnout.

Ale i kdyby střely minuly svůj cíl, v okolí ostrova je museli všichni slyšet. Její rodina už věděla, že se něco děje. Když se budou řídit podle pravidel, mělo by se jim podařit utéct.

Nevolnost přešla ve zvláštní otupělost. Uvědomila si, že jí Lirova dýka zůstala v bříše. Takový menší dárek na rozloučenou jí snad i zachrání život. Zatímco si přidržovala čepel v ráně, aby zmírnila krvácení, pomalu se zvedla a vrávoravým krokem se vydala k zátoce s ukrytou pramicí. Toužila jen po tom vidět Přízrak odplouvat do bezpečí.

„Kalo!“ Mezi stromy se objevila Pisces, dlouhé copy se jí komíhaly kolem těla jako lana. „Ach, duchové! Kalo!“

„Střely,“ vyrazila ze sebe Kaledonie s námahou a znovu se jí podlomila kolena. „Nemáme moc času.“

Pisces zachmuřeně přikývla a z košile si utrhla dlouhý pruh látky. Vytáhnout nůž ven bolelo ještě víc, než když jí ho Lir do břicha vrazil. Pisces ránu svižně, pevně obvázala, pak si hodila kamarádčinu paži kolem krku a pomohla jí na nohy.

Společně pak klopýtaly mezi stromy nejkratší cestou ke člunu. Kaledonie se pokusila rozběhnout, každý prudší pohyb jí však oslaboval nohy a vyprazdňoval plíce. Vnitřnosti měla v jednom ohni. Po končetinách se jim sápany rostliny a jejich trny jim na kůži zanechávaly krvavé stopy. Hustý porost vinné révy jejich postup zpomaloval ještě víc. Než se na obzoru mezi větvemi stromů vynořil oceán, třeskly nocí první výstřely.

Nepromluvily, dokud se nedostaly do zátoky. Loďka na ně stále čekala, pohupovala se na vlnách přílivu. K Přízraku kotvícímu na obzoru se však teď blížila jasně zářící loď obsypaná Střelami.

Byla to bitevní loď, s přídí do ostré špice a výklenky v trupu, v nichž už číhaly Střely se zmagnetizovanými bombami. Přízrak co nejrychleji zvedl kotvu a pokusil se nabrat rychlost, jenže nepřátelská loď mu byla v patách. Ve zmenšujícím se prostoru mezi nimi se vyrojily řízené